

Az irántad való szeretetem, rajongásom határtalan.

Ezért van, hogy keresem veled a kapcsolatot, a beszélgetéseket, a találkozásokat. Ezért van, hogy apai szeretetem, rajongásom minden formában megjelenik előtted, melletted, körülötted. Ez jelent meg ott a Krka nemzeti parkban is mikor fényképeztelek. Hogy ennek a rajongásnak hol vannak a határai? Nem tudom. De nem is akarom tudni, hisz ennek határtalannak kell lenni, ezt táplálni kell, el kell fogadni, néha tűrni kell, de főleg szeretettel, örömmel kell fogadni, vele élni, ezt átélni.

Érzékeny testem, s főleg lelkem mindig védekezik a támadásokkal, sérülésekkel szemben. Talán soha, vagy csak nagyon ritkán tudok ezért kendőzetlenül, lelkem felvértezése nélkül élni, megjelenni, viselkedni. Meg tanultam vele élni. Dehogy! Sohse tanultam meg, sohse szoktam meg, hogy inget, páncélt kell viselnem nap-mint nap. Hát ezért keresem, vonzódom mindenkihez, akinél talán nem kell védekező állásban várnom a következő szót, tetet, pillanatot.

Te vagy ez a ritka kivétel, akihez lelkem minden rezdületével fordulok, őszinte szeretettel, kinyílván, engedve, hogy minden rezdülést érezzek, éljek, megéljek.

S ott a parkban, a vízesések mellett, fényképezés közben, mikor mondtad, hogy úgyis kitörölöd, mikor neveltél azon, ahogy ügyetlenül, mégis apai szeretettel veled s anyáddal voltam, akkor ennek az érzékeny lelkemnek a finom érzéseit bántogattad meg. S én oly szépen mondtam, kértem, esdeklő arccal fordultam feléd, adtam jelét lelkem védekezésének, szívem, lelkem védekező, esdeklő könyörgésének. S ezért dugtam el a fényképezőgépet, hogy ne bántsd, nekem azok a képek kellenek, ne töröld ki, ne tégy akaratom ellenére, mert ezeket a fontos, szép, őszinte, ritka pillanatokban előbújó s ilyenkor növekvő szeretetemet - s értsd meg: a lelkemet - védtem én ellened.

Eldugtam a fényképezőgépet, s te, erre nem voltál tekintettel. Nem vetted észre, hol az a finom határ, ameddig te, ameddig egy gyermek elmehet, ameddig elmehet apja, szülei irányába, ellenébe, ellen, fölé. Hol az a határ, ameddig szavadat, de főleg gondolatodat felemelheted szüleid s így én ellenem is. Hol az a határ, ami fölé a te akaratod nem mehet, ahová nem nőhetsz a fejem fölé, mert nem szabad. Mert az érzékeny lelkem sérülése nélkül nem mehet, ameddig egy gyermek és szülő kapcsolat nem mehet.

S tudtom és akaratom nélkül, az én védett eldugott lelkembe, ennek részeként –a fényképezőgépbe –nyúltál bele, töröltél ki belőle szép, nagyon fontos érzéseket, s dobtad kukába, oda ahová a szemetet dobjuk.

Kérlek vigyázz lelkemre, nem szemétkébe való.

Megbántottál, megsértettél, lelkem megsérült, vérzik, szememből most is patakokban folynak a könnyek.

Kérlek! Ne bántsd, ne sértsd meg lelkemet, ne menj túl határokon, ne nőj fejemre, a te helyed nem ott van.

Tudom te is érzékeny vagy, hisz tőlem örökölted. Tudom, hogy ez teher is, de ezzel tudsz szeretni, élni, éltetni, magadat, másokat.

Vigyázz!! Vigyázz és figyelj, inkább érezd, hol a határ, ameddig elmehetsz, ahol már engem – vagy másokat - megbántasz, megsértesz, mert nem szabad.

Maradj gyermekem, szeress, ne nőj fölém hatalmaddal, ne élj vissza szeretetemmel, ne bántsd, ne bántsd meg őszülő fejemet.

Lelkem az óta sérült, vérzik, sír, bár könnyeimet eddig visszatartottam, de most azt sem sikerült.

Talán majd lelkem sebei begyógyulnak, de bátorságom, rajongásom, szeretetem oly féltve őrzött szertelensége, lehet, sohse jön vissza. Megsérült, betegen összehúzódva, védekezve szomorkodik szívemben.

Vedd észre, szeresd, véd, ápol, tápláld, s főleg fogadd el apád másságát, érzékenységét, mely mindig melletted, veled, érted élt, dobogott, lekendezett, szeretett, vágyakozott!

Kérlek, nagyon kérlek, könnyes szemmel könyörgöm érte, érted, értünk. Érted?

Az Úr világosítsa meg orcádat! Szerető, síró apád: Boros Károly

Keszthely 2007-08-11 05.12

Ui.:/Nem része a levélnek/ Talán a hiba bennem van. Talán én vagyok túl érzékeny, talán én élem életem ily magas hőfokon. Nem tudom! Ilyennek születtem, már nem változom. Talán ezért keresem mindig, azt, aki ezt az érzékeny lelkemet elfogadja, megérti, vagy épp ezt keresi. Talán... Majd egyszer ez is elmúlik, talán egy kicsit még emlékeznek is rám, de akkor már késő.

Vagy csak tényleg én vagyok más?